

Biblia și saboții de lemn

Era în anul 1858. Un colportor al unei societăți biblice a venit într-un sat sărăcăcios din Franța, pe care nu-l vizitase până atunci. Numai unul dintre colaboratorii săi fusese acolo cu mult timp în urmă.

Înainte să-și înceapă înconjurul prin localitatea cu numeroasele ei căsuțe acoperite de cele mai multe ori cu paie, s-a așezat, obosit de la drumul lung, pe o bancă din fața singurului han al localității și și-a comandat o mâncare simplă. În timp ce mânca, observa doi bărbați care erau ocupați pe partea de vizavi a străzii, să încarce câteva corpuri de mobilă sărăcăcioasă pe o căruță mică. Deodată a ieșit o femeie mai bătrână din casă și cu gesturi agitate îi îndemna pe bărbați să se oprească din munca lor.

„Biblia mea și saboții mei de lemn!”, striga ea. „O, Biblia mea și saboții mei de lemn! Nu găsesc aceste lucruri nicăieri. Nu le-ați văzut? Trebuie să le am din nou cu orice preț. O, Biblia mea și saboții mei de lemn!”

Colportorul azea surprins exclamațiile femeii. El nu-și putea explica ce are o Biblie în comun cu saboții de lemn și cum două obiecte atât de diferite puteau să dea în același timp prilej pentru o astfel de manifestare aprigă.

Femeia a scotocit căruța după comorile ei pierdute. După ce toată căutarea a fost zadarnică, ea a insistat ca bărbații să descarce căruța mică și să așeze corpurile de mobilă pe pământ, unul după altul.

Când colportorul a văzut ce agitare provoca pierderea unei Biblii, n-a mai putut să păstreze rolul unui spectator liniștit. El s-a apropiat de căruță și salutând-o prietenos pe sărmana femeie, s-a informat interesat despre obiectele pierdute.

„Trebuie și trebuie neapărat să le găsesc din nou, domnul meu”, a răspuns ea plină de viață, „căci este Biblia mea, care îmi povestește despre Domnul Isus. Dar poate că nu îi cunoașteți valoarea?”

Și fără să aștepte un răspuns, ea a început să-i evoce străinului adevărurile Evangheliei, la care spunea pe de rost versete întregi și încerca să-i dovedească faptul că el trebuie neapărat să-și procure o Biblie.

„Deci, sunteți protestantă?”, a întrebat colportorul.

„Protestantă?!”, a strigat ea indignată. „O, nu, nu sunt nimic altceva, decât o creștină a Bibliei. Nu știu nimic despre protestantă, dar știu că Biblia este de la Dumnezeu.”

„Și saboții dumneavoastră?”, a întrebat colportorul.

„Saboții mei?”, a răspuns ea. „Este foarte simplu. Doar nu pot să merg la adunare fără saboți. Străzile sunt așa de rele! Dar, desigur, încă n-ați auzit nimic despre adunările noastre, pentru că sunt numai patru sau cinci care vin regulat acolo. Dar uneori suntem și mai numeroși. Citim Biblia împreună și apoi discutăm despre frumoasele lucruri care sunt scrise în Ea. La încheiere se roagă cineva. O, este minunat că ne putem aduna așa! Apoi, când vin acasă, pot întotdeauna să aduc comori noi în inima mea, pe care le-am luat din Cuvântul lui Dumnezeu. Așa că în zilele de adunare nu-mi place să rămân acasă. Dar ce mă fac fără saboții mei de lemn? Dacă nu-i găsesc iarși, nu mai pot să mă duc acolo, pentru că dacă ești sărac, nu mai poți să-ți cumperi așa de ușor saboți noi de lemn.

Abia terminase de vorbit, când unul dintre bărbați, care deschisese un sertar, a strigat:

„Aici este Biblia dumneavoastră, doamnă ...”.

Și ținând în sus un pachet care zăcea alături, a adăugat:

„Și aici sunt saboții dumneavoastră de lemn!”

Ar fi trebuit să vedeți fața femeii, cum mai strălucea când și-a văzut din nou comorile pierdute!

Colportorul le-a ajutat oamenilor să încarce din nou căruța mică. Apoi a însoțit-o pe femeie o bucată de drum spre noua locuință. Mai trebuia totuși să discute cu ea ceva despre prețiosul Cuvânt al lui Dumnezeu și să-i spună că și el Îl iubește și-L citește. Minunat lucrase Duhul lui Dumnezeu în acest suflet simplu. Ea găsisese singură adevărul prin citirea Bibliei.

Titlul original: „Die Bibel und die Holzschuhe”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 289-292.